



Arrest

nr. 58 235 van 21 maart 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw vrouw, Z. S. (...) (O.V. 5.837.953), in Nazran. U verliet Ingoesjetië op 18 augustus 2005 en vroeg op 23 augustus 2005 asiel aan in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende: In 2003 vertrok uw broer, A. O. (...), van Ingoesjetië naar Tsjetsjenië. Hij zei dat hij naar een oude studievriend vertrok. Deze vriend zou tijdens de eerste en tweede Tsjetsjeense oorlog hebben gevochten. Sindsdien hebt u uw broer niet meer gehoord of gezien. Op 16 juli 2005 werd er in de nacht op de deur geklopt. Toen u opendeed zag u drie gemaskerde mannen in camouflage-uniform. U kreeg een slag met een automatisch geweer en verloor onmiddellijk het bewustzijn. Toen u bijkwam zat u in een cel. U werd gedurende drie dagen geslagen en ondervraagd over de verblijfplaats van uw broer A. (...). Op de derde dag zei één van uw ondervragers dat u werd vrijgelaten, maar dat ze u

later opnieuw zouden vinden. Uw identiteitsdocumenten kreeg u niet terug. U werd terug tot aan uw huis gebracht. Daar wachtte uw vriend B. O. (...) (geen familie) op u. B. (...) had u via zijn contacten kunnen vrijkopen. In de nacht van uw ontvoering had hij uw vrouw ook helpen onderduiken bij haar familie. Hij hielp ook u om onder te duiken bij zijn familie in het dorp Vasnisenovskoje. U bleef ondergedoken tot uw vertrek uit Ingoesjetië op 18 augustus 2005. In deze periode had u geen contact meer met uw vrouw. Op 5 november 2010 vertrok uw vrouw uit Ingoesjetië. Op 10 november 2010 vroeg zij asiel in België.

Uw eerste asielaanvraag werd geweigerd op 26 januari 2006. Deze beslissing werd onderschreven door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen in een uitspraak van 19 maart 2007. Uw beroep voor de Raad van State werd verworpen op 25 september 2007 (arrest nr. 174845). Op 14 mei 2009 diende u samen met uw vrouw een tweede asielaanvraag in. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 7 december 2010 verklaarde u het volgende:

U bleef bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U beweerde bovendien dat er sinds uw vlucht in 2005 een aantal dingen waren gebeurd die aantonen dat u momenteel nog steeds vervolgd wordt in Ingoesjetië. In februari 2007 kreeg uw schoonmoeder een convocatie die aan uw gericht was. In deze convocatie werd u opgeroepen om te verschijnen in de hoedanigheid van beschuldigde. In 2007, nadat uw schoonmoeder naar Tsjetsjenië was verhuisd, hoorde zij van haar burens dat er een huiszoeking was uitgevoerd. In 2006 werd uw broer A. (...) in Tsjetsjenië opgepakt. Hij werd beschuldigd van het plannen van terroristische activiteiten en uitgeleverd aan de autoriteiten in Noord-Ossetië. In december 2007 werd hij door een rechtbank in Noord-Ossetië veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 jaar. In september 2007 werd er een aanslag gepleegd op het leven van uw vriend B. O. (...). Hij zat samen in een wagen met een onderkolonel van de FSB, A. K. (...), toen hij werd beschoten. De officier van de FSB kwam bij deze aanslag om het leven, uw vriend B. (...) raakte zwaargewond. U vermoedt dat de aanslag op B. (...) iets te maken heeft met uw problemen. In 2008 werd B. O. (...), een neef in de derde graad, vermoord. Hij raakte vermist nadat hij met drie vrienden was gaan jagen. De mannen werden later dood teruggevonden in een bos. U weet niet of de dood van B. (...) iets met uw eigen problemen heeft te maken.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: een convocatie dd. 13/02/2007, één artikel over de veroordeling van uw broer A. O. (...), twee artikels over de aanslag op uw vriend B. O. (...) en één artikel over de moord op uw verre neef B. O. (...).

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag op 26 januari 2006 werd geweigerd.

Het Commissariaat-generaal argumenteerde dat u niet aannemelijk kon maken dat u werd vervolgd omwille van de activiteiten van uw broer A. (...). Voorts kon u niet aantonen dat uw arrestatie kaderde in een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Daarenboven legde u geen enkel document voor om uw identiteit of uw asielrelaas te staven. Deze beslissing werd onderschreven door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen in een uitspraak van 19 maart 2007. Uw beroep voor de Raad van State werd verworpen op 25 september 2007 (arrest nr. 174845).

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag bleef bij uw vorige verklaringen. U beweerde dat u nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten. In dit verband legde u een convocatie dd. 13/02/2007 voor waarbij u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van beschuldigde. Verder verklaarde u dat uw broer A. O. (...) in 2007 in Noord-Ossetië

werd veroordeeld wegens terroristische activiteiten. Voorts vertelde u dat er een aanslag werd gepleegd op uw vriend B. O. (...) en dat uw neef B. O. (...) werd vermoord.

Het Commissariaat-generaal oordeelt, na een tweede onderzoek van de asielmotieven die u in 2005 aanhaalde en rekening houdend met de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, dat uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig is.

Ten eerste konden er een belangrijke tegenstrijdigheid worden vastgesteld tussen uw verklaringen bij uw eerste asielaanvraag en de verklaringen die u bij uw tweede asielaanvraag had afgelegd. Zo vertelde u in het kader van uw eerste asielaanvraag dat u op 16 juli 2005 's nachts bezoek kreeg van drie gewapende mannen. Toen u de deur opendeed, werd u meteen bewusteloos gelagen. Toen u terug bijkwam, zag u dat u zich in een kamer bevond. In die kamer werd u later ook ondervraagd (DVZ 14/09/200, p. 13-14; CGVS 24/11/2005, p. 11). Tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag verteld u echter hoe u terug bij bewustzijn kwam in de deurgang van uw eigen huis, op dezelfde plaats waar u ook was neergeslagen. U beschreef vervolgens hoe de drie militairen u in hun voertuig meenamen naar een gevangenis. U wist te vertellen dat u zeker niet in een gewone personenwagen werd vervoerd (CGVS 07/12/2010, p. 7-8). Deze twee versies van uw arrestatie in 2005 zijn niet verenigbaar. Toen u werd geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, antwoordde u dat de tolk uw vorige verklaringen uit 2005 misschien verkeerd had vertaald. U zei dat uw laatste versie van de feiten de juiste was (CGVS 07/12/2010, p. 11).

Deze uitleg is echter niet afdoende. Er moet immers gewezen worden op het feit dat u op twee verschillende momenten, zowel tijdens het interview bij de Dienstvreemdelingenzaken op 14 september 2005, als tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal op 24 november 2005, hebt verklaard dat u pas bij bewustzijn kwam toen u al in een cel was opgesloten. Deze tegenstrijdigheid kan dus bezwaarlijk te wijten zijn aan een verkeerde vertaling door een tolk. Deze tegenstrijdigheid kan evenmin aan een loutere vergetelheid worden toegeschreven. Het is immers een wezenlijk verschil is of u thuis terug bij bewustzijn kwam – en dus het hele traject van huis naar de gevangenis bewust meemaakte – dan wel dat u pas later wakker werd toen u zich reeds in een cel of ondervragingskamer bevond. Er kan redelijkerwijs worden verondersteld dat u dergelijk moment niet zomaar vergeet. Deze flagrante tegenstrijdigheid over uw eerste en enige arrestatie door de ordediensten, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vervolging in 2005 dan ook volledig.

Ten tweede moet opgemerkt worden dat uw verklaringen over uw vrijlating op 19 juli 2005 weinig geloofwaardig zijn. U vertelde dat uw vriend B. O. (...) uw vrijlating had geregeld. U wist echter niet op welke manier B. (...) had kunnen achterhalen dat u in de gevangenis in Nazran was vrijgekomen. Het enige wat u kon vertellen, was dat B. (...) u via zijn 'contacten' had weten vinden, zonder te kunnen specificeren wie of wat deze contacten waren. U wist evenmin welke personen of instanties B. (...) had gecontacteerd om uw vrijlating te bewerkstelligen. U kon alleen zeggen dat hij 1500 dollar had betaald voor uw vrijlating (CGVS 07/12/2010, p. 8-9). Gevraagd waarom u zo weinig over uw vrijlating bleek te weten, vertelde u dat u B. (...) eigenlijk niet om deze informatie had gevraagd (CGVS, p. 13-14). Indien u werkelijk door uw vriend zou zijn vrijgekocht na drie dagen te zijn opgesloten en mishandeld, is het echter niet geloofwaardig dat u niet meer over de omstandigheden van uw vrijlating zou kunnen vertellen. De informatie over wie u vasthield of onder welke omstandigheden of voorwaarden u werd vrijgelaten is immers cruciaal om het risico dat u verder liep in te schatten. De vaststelling dat u onredelijk weinig kennis aan de dag legt over de omstandigheden van uw vrijlating doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het is overigens zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u nagenoeg niets kon vertellen over uw vriend B. (...). Zo bleek u niet te weten welk beroep hij had of welke functie hij uitoefende, waardoor hij over de 'contacten' zou beschikken om u na uw arrestatie te vinden en u vrij te kopen (CGVS 07/12/2010, p. 8-9). Indien deze vriend u werkelijk zou hebben vrijgekocht, indien hij werkelijk u en uw vrouw zou hebben helpen onderduiken en indien hij u werkelijk u en uw vrouw het land zou hebben helpen ontvluchten, dan lijkt het weinig geloofwaardig dat u nagenoeg niets over deze persoon kon vertellen.

Ten derde legde u inconsistente verklaringen af over de identiteit van uw vervolgers. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag op de vraag of de vervolgers FSB'ers waren, dat u "dacht van wel, maar het niet zeker wist" (CGVS 24/11/2005, p. 16). U wist dus niet met zekerheid door welke dienst u toen was vastgehouden. Toen u tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielprocedure werd gevraagd door welke dienst u was vastgehouden, beweerde u echter dat u met zekerheid wist dat u door de FSB was vastgehouden. U zei dat uw vriend B. (...) u dit immers had verteld. Toen u met deze verschillende verklaringen werd geconfronteerd, antwoordde u dat de feiten reeds 6 jaar geleden waren gebeurd (CGVS 07/12/2010, p. 11-12). Het feit dat de feiten enkele jaren geleden zijn gebeurd is echter geen afdoende uitleg voor deze inconsistente verklaringen. Het is immers een wezenlijk verschil of uw vriend B. (...), die u vrij zou hebben gekocht bij de ordedienst die u

vasthield, u expliciet vertelde dat de Russische veiligheidsdienst FSB effectief verantwoordelijk was voor uw arrestatie, of, dat u louter het vermoeden had dat FSB u toen had gearresteerd.

Ten vierde heeft het Commissariaat-generaal ook een gegronde reden om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u en uw vrouw na 16 juli 2005 moesten onderduiken. Toen u werd gevraagd of u tijdens de periode dat u zelf ondergedoken leefde, van 19 juli 2005 tot aan uw vertrek uit Ingoesjetïë op 18 augustus 2005, op de hoogte was van waar uw vrouw op dat moment verbleef, antwoordde u dat u zich dat niet meer kon herinneren (CGVS 07/12/2010, p. 10). Het lijkt echter niet geloofwaardig dat u dit niet zou herinneren. Het is immers een fundamenteel verschil in die periode of u wist op welke plaats uw vrouw verbleef, zodat u kon inschatten of zij al dan niet in veiligheid verkeerde, of, dat u in die periode in het ongewisse verkeerde over de eigenlijke verblijfplaats van uw vrouw, zodat u in onzekerheid moest leven over haar lot. Indien u en uw vrouw in 2005 werkelijk moesten onderduiken uit vrees voor jullie leven, dan lijkt het niet geloofwaardig dat u zich nu niet meer zou herinneren of u in die periode al dan niet in onzekerheid moest leven over de verblijfplaats en het lot van uw vrouw.

Op basis van bovenstaande vaststelling meent het Commissariaat-generaal dat uw asielrelaas over uw vervolging door de autoriteiten in 2005 niet geloofwaardig is. Zowel wat betreft uw eigenlijke arrestatie, uw vrijlating, de periode dat u ondergedoken zat, als de identiteit van uw vervolgers bleken uw verklaringen inconsistent en weinig geloofwaardig. Gezien het Commissariaat-generaal geen geloof kan hechten aan de vervolgingsfeiten die u in 2005 zou hebben meegemaakt, kan er dus ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan uw bewering dat u momenteel nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten.

Daarenboven meent het Commissariaat-generaal dat de nieuwe documenten die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde niet kunnen aantonen dat u momenteel zou worden vervolgd in Ingoesjetïë.

Wat betreft de nieuwe elementen in die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, moet het Commissariaat-generaal vooreerst opmerken dat u deze stukken pas voor het eerst voorlegde aan de Belgische asielinstanties op 14 mei 2009. Dit is opmerkelijk, gezien u verklaarde dat u al geruime tijd eerder weet had van de nieuwe ontwikkelingen inzake uw problemen en dat u reeds anderhalf jaar in het bezit was van de objectieve elementen die uw asielrelaas konden ondersteunen. Zo verklaarde u dat u al sinds 2007 weet had van het feit dat er bij uw schoonmoeder een convocatie op uw naam was gebracht waarbij u door de autoriteiten werd opgeroepen in de hoedanigheid van beschuldigde. U zei bovendien dat de originele convocatie u reeds in 2008 werd toegestuurd vanuit Ingoesjetïë. U had ook vanaf 2008 weet van het feit dat er een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden in het huis van uw schoonmoeder. Daarnaast verklaarde u dat u al sinds 2008 op de hoogte was van het feit dat uw broer in de Russische Federatie was veroordeeld voor terrorisme (CGVS 07/12/2010, p. 14). Wanneer u effectief nood hebt aan internationale bescherming omdat u vervolgd wordt door de autoriteiten in de Russische Federatie, kan van u worden verwacht dat u de nieuwe elementen die uw vrees kunnen ondersteunen binnen een redelijke termijn voorlegt aan de asielinstanties. Toen u gevraagd werd waarom u deze belangrijke nieuwe elementen niet eerder had voorgelegd, antwoordde u dat er toen nog een beroepsprocedure liep tegen de weigeringsbeslissing in uw eerste asielaanvraag (CGVS 07/12/2010, p. 14-15). Deze uitleg is niet afdoende. Het feit dat u nog procedeerde tegen een negatieve beslissing lijkt immers een bijkomende reden om nieuwe elementen die uw asielrelaas kunnen ondersteunen zo snel mogelijk voor te leggen. De vaststelling dat u al in 2007 op de hoogte was van nieuwe ontwikkelingen met betrekking tot uw problemen, dat u al in 2008 in het bezit was van een objectief stuk die uw vrees voor vervolging kon onderbouwen, maar dat u deze uiterst belangrijke elementen pas medio 2009 aan de Belgische asielinstanties hebt voorgelegd, ondermijnt dan ook de vrees voor vervolging die u beweert te hebben.

U legde een convocatie dd. 13/02/2007 voor die zou moeten aantonen dat u sinds uw vertrek uit Ingoesjetïë in 2005 nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten. Zoals gezegd is het opmerkelijk dat u dit zeer belangrijke document – het enige objectieve bewijs dat u in Ingoesjetïë door de autoriteiten wordt vervolgd – dat u reeds in 2008 in België ontving pas medio 2009 aan de Belgische asielinstanties voorlegde. Daarenboven is het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig dat u niet bleek te weten of deze convocatie vermeldde van wat u werd beschuldigd, noch bij welke dienst u mits deze convocatie werd opgeroepen (CGVS 07/12/2010, p. 13-14). Indien u werkelijk zou worden vervolgd in Ingoesjetïë, dan mag verwacht worden dat u weet of deze convocatie al dan niet een reden voor uw inbeschuldigingstelling vermeldt of door welke ordedienst u zou zijn opgeroepen om te verschijnen als beschuldigde. Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de bewijskracht van deze convocatie. Voorts legde u een artikel voor ter ondersteuning van uw bewering dat uw broer A. O. (...) in december 2007 in Noord-Ossetië werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 jaar wegens het plannen van terroristische activiteiten. Dit document kan uw bewering dat u persoonlijk geviséerd zou worden door de autoriteiten in de Russische Federatie echter niet aannemelijk maken. Zoals reeds werd aangetoond,

is uw individuele vervolgingsrelaas over uw eigen arrestatie, opsluiting, vrijlating en onderduiken in juli 2005 niet geloofwaardig. Door de ongeloofwaardige verklaringen die u over uw eigen vervolging aflegde, maakt u het voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om uw vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, te beoordelen.

Ook de artikels over de aanslag op uw vriend B. O. (...) kunnen uw individuele vervolgingsrelaas niet staven. Zoals in deze beslissing reeds eerder werd beargumenteerd, is het zeer opmerkelijk dat u nagenoeg niet wist te vertellen over B. O. (...), hoewel deze persoon u toch had vrijgekocht, had helpen onderduiken en had helpen vluchten. De relatie die u met deze persoon zou gehad hebben, kan dus worden betwijfeld. Bovendien slaagt u er niet in om de aanslag op B. O. (...) te linken aan uw eigen asielrelaas. U verklaarde immers zelf dat u niet wist of en hoe deze aanslag te verbinden was met uw persoonlijke problemen. Eenzelfde opmerking kan worden gemaakt voor wat betreft het artikel over de moord op uw verre neef B. O. (...). Behalve het feit dat B. (...) een ver familielid zou zijn, kon u niet specificeren wat zijn dood te maken heeft met uw individuele problemen (CGVS 07/12/2010, p. 5).

Tenslotte, wat betreft het kopie van de eerste bladzijde van uw Russisch binnenlands paspoort, is na het gehoor en na een studie van uw documenten, opgemerkt dat dit document vermeldt dat uw paspoort op 16 juli 2008 werd uitgereikt in de Russische Federatie.

Het is uitermate opmerkelijk dat u een binnenlands paspoort voorlegt dat op 16 juli 2008 werd uitgereikt door de OFMS van de stad Nazran en Magas in de Republiek Ingoesjetië. Het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw werd overigens op 5 mei 2008 uitgereikt in Ingoesjetië. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat een Russisch binnenlands paspoort onmogelijk van buiten de Russische Federatie kan worden aangevraagd. Het is dus zeer merkwaardig dat u en uw vrouw paspoorten hebben die in 2008 in Ingoesjetië werden uitgegeven, gezien jullie volgens uw verklaringen sinds 2005 onafgebroken in België zouden hebben verbleven en gezien u vertelde dat u en uw vrouw onmogelijk terug konden keren naar de Russische Federatie uit vrees om vervolgd te worden door de autoriteiten (DVZ verklaring, p. 2). Deze vaststelling ondermijnt uw beweerde vrees nog verder. Indien u werkelijk sinds 2005 in Ingoesjetië zou worden vervolgd omwille van het feit dat uw broer een rebel zou zijn, dan is het immers niet geloofwaardig dat u en uw vrouw in 2008 in Ingoesjetië een binnenlands paspoort zou hebben bekomen bij de autoriteiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw vrouw, Z. S. (...) (O.V. 5.837.953), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Hiertoe gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoeker opwerpt dat het niet volledig correct is dat enkel zijn individuele situatie dient te worden bekeken, doch dat zeker in het kader van de beoordeling naar de subsidiaire beschermingsstatus toe eveneens de algemene situatie voor ogen moet worden gehouden, wijst de Raad erop dat uit de motivering van verwerende partij betreffende de toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet blijkt dat deze duidelijk, onder verwijzing naar informatie toegevoegd aan het administratief dossier, de algemene situatie in Ingoesjetië heeft in overweging genomen.

2.2.4. Verzoeker stelt dat de huidige asielaanvraag ongegrond werd verklaard door klakkeloos te verwijzen naar het ongegrond zijn van de eerste asielaanvraag en hij nochtans in onderhavige asielaanvraag nieuw stukken heeft bijgebracht die zijn problematiek aantonen.

De Raad wijst er vooreerst op dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Daarenboven is het manifest onjuist te stellen dat onderhavige asielaanvraag ongegrond werd bevonden louter door “klakkeloos” te verwijzen naar het ongegrond zijn van de eerste asielaanvraag daar uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij duidelijk de verklaringen van verzoeker afgelegd tijdens de eerste asielprocedure vergelijkt met deze afgelegd tijdens de tweede asielprocedure (zie ondermeer de motieven betreffende de plaats van het tot

bewustzijn komen en betreffende de leden van de FSB) en neemt verwerende partij alle nieuwe stukken bijgebracht in het kader van de huidige asielaanvraag in overweging.

2.2.5. Betreffende de motivering van verwerende partij dat verzoeker zich tegensprekt met betrekking tot de plaats waar hij op 16 juli 2005 na een aanval door drie gemaskerde mannen tot bewustzijn kwam, stelt verzoeker dat het hier geen tegenspraak betreft, doch een gradatieverschil in de beoordeling van de graad van bewustzijn. Thuis kwam hij enigszins tot bewustzijn, maar niet volledig, en pas na zijn overbrenging door de ordetroepen kon hij opnieuw terug iets of wat redeneren, aldus verzoeker.

De Raad stelt echter vast dat bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 december 2010 (administratief dossier, stuk 4, p. 7 en 8) hoegenaamd niet werd geïnformeerd naar de graad van verzoekers redeneervermogen op welk ogenblik, doch hem enkel werd gevraagd waar hij zich bevond toen hij bij bewustzijn kwam, wat een staat is die wordt bereikt wanneer men uit bewusteloosheid is getreden. Verzoeker antwoordde hierop dat dit thuis gebeurde, dat dit in de gang bij de deur was en dat hij zich herinnert niet in een gewone wagen naar de cel te zijn overgebracht. Verzoeker geeft derhalve duidelijk aan thuis bij bewustzijn te zijn gekomen en zich de omstandigheden van zijn overbrenging naar de gevangenis te herinneren. De vastgestelde tegenstrijdigheid met de verklaringen afgelegd tijdens de eerste asielprocedure blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Verzoekers loutere mededeling dat hij geen interesse had in de omstandigheden van zijn vrijlating en in zijn vriend B. die voor deze vrijlating had gezorgd daar hij enkel het land wenste te verlaten, betreft geen weerlegging van de desbetreffende omstandige motivering van verwerende partij waarbij wordt gesteld dat het volstrekt ongeloofwaardig is dat verzoeker bij zijn vriend niet heeft geïnformeerd naar de omstandigheden en de voorwaarden van zijn vrijlating gezien dit cruciale gegevens betreffen voor de inschatting van een mogelijk verdere vervolging en dat er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan het onwetend zijn over het beroep en de functie van deze vriend die dankzij zijn contacten erin slaagde verzoeker vrij te kopen, hem en zijn echtgenote kon laten onderduiken en hen hielp het land te ontvluchten. Van verzoeker mag worden verwacht, indien zijn relaas op waarheid berust, van een dergelijke vriend, die bereid was voor hem en zijn echtgenote zware risico's te nemen, deze achtergrondinformatie te kennen en hem eveneens te hebben gevraagd naar de omstandigheden en de voorwaarden van zijn vrijlating. De voorgehouden desinteresse is desbetreffend geen verschoningsgrond.

2.2.7. Betreffende de tegenspraak over het al dan niet te zijn aangehouden door leden van de FSB betoogt verzoeker dat wanneer hij stelde dat het met zekerheid FSB'ers waren dit niet zijn zekerheid was, doch wel deze van zijn vriend B. daar deze het hem had verteld.

De Raad wijst erop dat wiens zekerheid dit was volstrekt irrelevant is. Immers blijkt uit voormeld betoog dat verzoeker zelf geen waarneming had betreffende de ordediensten die hem hadden aangehouden, doch hij de zekerheid dat het leden van de FSB waren had vernomen van zijn vriend. Verzoeker beschikt over geen enkele indicatie dat deze door zijn vriend, die bovendien zijn vrijlating bewerkstelligde, medegedeelde zekerheid niet correct zou zijn. Het voorhouden tijdens de eerste asielaanvraag van het niet zeker te zijn dat het FSB'ers waren betreft derhalve een door verwerende partij terecht vastgestelde tegenstrijdigheid. Daarenboven stelt de Raad vast dat voormeld *post factum* argument flagrant strijdig is aan verzoekers verklaring bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 7 december 2010 (administratief dossier, stuk 4, p. 12) wanneer hij met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Verzoeker stelde toen als verschoningsgrond zich niet alles meer van zes jaar terug te kunnen herinneren.

2.2.8. Waar verzoeker beweert dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door hem bijgebrachte nieuwe documenten en dat hij deze documenten niet eerder bij een vorige procedure heeft voorgelegd omdat hij een zekerheid had in België, wijst de Raad erop dat verwerende partij wel degelijk deze documenten in overweging heeft genomen en dat verzoeker bij het verhoor op het Commissariaat-generaal zelf aangaf op het ogenblik dat hij van deze nieuwe elementen in kennis en in bezit was nog in een beroepsprocedure zat tegen de weigeringsbeslissing in het kader van zijn eerste asielaanvraag (administratief dossier, stuk 4, p. 14 en 15) wat niet wijst op een situatie van zekerheid in België.

2.2.9. Verzoekers opmerking dat verwerende partij motiveert dat de door hem bijgebrachte convocaties onvoldoende is gespecificeerd mist feitelijke grondslag daar verwerende partij een dergelijke motivering niet hanteert. Verwerende partij stelt enkel vast dat verzoeker niet weet van wat hij in deze convocaties wordt beschuldigd en evenmin in kennis is voor welke diensten hij werd opgeroepen. Verzoeker is derhalve niet in kennis van de inhoud van de convocaties die hij ter ondersteuning van zijn asielrelaas bijbrengt en geeft bij het verhoor op het Commissariaat-generaal zelf toe deze niet eens te hebben

gelezen (administratief dossier, stuk 4, p. 13 en 14). Een dergelijke houding en onwetendheid ondermijnt ten volle de geloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas.

Verzoekers bewering dat de artikelen over zijn broer en zijn vriend B. O. duidelijk aantonen dat een bepaalde familie wordt gevisieerd betreft geen weerlegging van de motivering van verwerende partij dat het artikel over verzoekers broer dat deze in Noord-Ossetië werd veroordeeld voor het plannen van terroristische activiteiten en het artikel over de aanslag op verzoekers vriend geen bewijs uitmaken van de individueel voorgehouden vervolging van verzoeker zelf en dat verzoeker de link niet kan leggen tussen voormelde aanslag en zijn eigen asielrelaas. Elke asielaanvraag dient individueel te worden onderzocht en verzoeker toont op generlei wijze enig verband aan tussen zijn persoonlijk asielrelaas en de gebeurtenissen die zijn broer en vriend zouden zijn overkomen.

2.2.10. Betreffende verzoekers poneren de waarheid te hebben gezegd over het verblijf van zijn echtgenote oordeelt de Raad dat het verwijzen naar reeds eerder afgelegde verklaringen echter niet van aard is om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoeker toe om deze motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Navolgende motivering van verwerende partij: *“Ten vierde heeft het Commissariaat-generaal ook een gegronde reden om te twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw bewering dat u en uw vrouw na 16 juli 2005 moesten onderduiken. Toen u werd gevraagd of u tijdens de periode dat u zelf ondergedoken leefde, van 19 juli 2005 tot aan uw vertrek uit Ingoesjetï op 18 augustus 2005, op de hoogte was van waar uw vrouw op dat moment verbleef, antwoordde u dat u zich dat niet meer kon herinneren (CGVS 07/12/2010, p. 10). Het lijkt echter niet geloofwaardig dat u dit niet zou herinneren. Het is immers een fundamenteel verschil in die periode of u wist op welke plaats uw vrouw verbleef, zodat u kon inschatten of zij al dan niet in veiligheid verkeerde, of, dat u in die periode in het ongewisse verkeerde over de eigenlijke verblijfplaats van uw vrouw, zodat u in onzekerheid moest leven over haar lot. Indien u en uw vrouw in 2005 werkelijk moesten onderduiken uit vrees voor jullie leven, dan lijkt het niet geloofwaardig dat u zich nu niet meer zou herinneren of u in die periode al dan niet in onzekerheid moest leven over de verblijfplaats en het lot van uw vrouw.”* blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.11. Waar verzoeker betreffende de motivering aangaande het anno 2008 verkrijgen van een binnenlands paspoort opwerpt dat in Ingoesjetï met geld veel documenten kunnen worden bekomen wijst de Raad erop dat dit een overtoollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers verhinderen de vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het asielrelaas aan dit relaas enig geloof te hechten waardoor verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

2.2.12. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verwerende partij motiveert desbetreffend wat volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetï, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetï niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal*

burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.” Verwerende partij concludeert dan ook dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Verzoekers verweer dat “*er zich alle dagen aanslagen voordoen ook op gewone burgerdoelwitten*” betreft een blote bewering die door verzoeker met geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 16, deel 2, *Subject Related Briefing* – “Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”) niet correct zou zijn.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT